

Szepes Erika

Lászlóffy-glossza jázminillatra

*Mint kósza nyáj, hegyről a völgybe, vagy
még alább, föld mélyén (méhében)
keresd a néped, Jehova-harag
lankáin: jázmin illatától régen
elalélt lányod, mérgeşkígyó-réten
csörgő fényben elaltatott fiad.*

(Lászlóffy Csaba: Jázminsárga örök elégia)

Mint kósza nyáj, hegyről a völgybe, vagy
Sziszüphosz sziklája, gördül szilárdnak
hitt gondolat gögös tudatodból
a rémült alázat mélyeinek
bizonytalan barlanghomályába
a biztos egy: a múlt jázminillat.

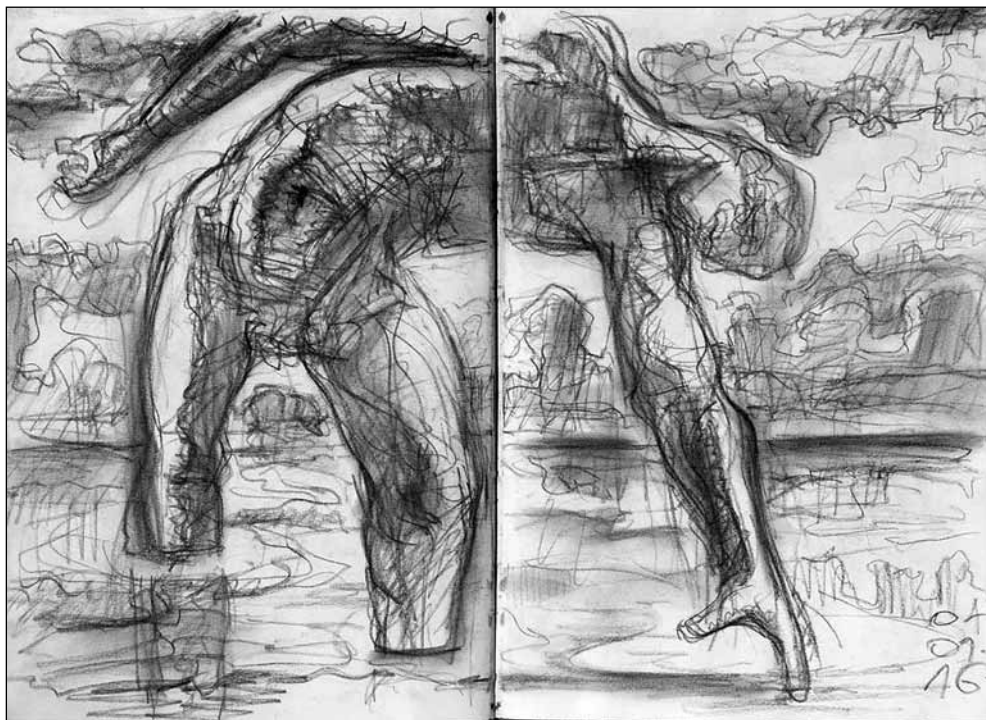
Még alább, föld mélyén (méhében)
rejtőzik minden, ami biztos,
szilárd talajra csak ott talál,
szilárd talaj s a jázminillat
illanása örök kettősség
ellentett érzetével éltet.

Keresd a néped, Jehova-harag
megtartó s lesújtó erejének
áldása-átka között verődve
élnék: jázminja elbódít, ám mérgez is,
de gyűrik szűz sivatag homokját
a tájig, mi otthonukká épül.

Lankáin: jázmin illatától régen
részegült meg így, utolszor az Éden
dús fái közt, s te bensőd vermeiben
hordoztad emlékét, hogy elvezessen
az otthon földjére, ha még van otthon,
hol éltetőként tör fel az illat.

Elalélt lányod, mérgekígyó-réten
mélybe hullt, lesz-e, ki felemelje majd
s megtartsa, és szilárd támaszként óvja:
el ne csalja többé csalóka csörgés,
de a kósza nyáj csengője vezesse
vissza az otthon jázminillatába.

Csörgő fényben elaltatott fiad
csak véle egy vér: ó élesztheti
éltető fényre s a zöld lankákon
legelésző nyájnak pásztorául,
hogy édes tej csurranjon az otthon
tálkáiból Jehova népének.

Bertha Zoltán helyettünk is megfogalmazta köszöntő szavainkat. Hozzá annyit teszünk: Alkoss, Csaba, sokat még! (A szerkesztőség)